SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH PAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

Provincial Library Winnipeg Nov 14

ÅRG. (YEAR) 22. LÖSNU[illegible] 5 CENTS. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 23 SEPTEMBER, 1914. 8 SIDOR NO. 38

På blixtturnee.

Några intryck från en resa i Prärieprovinserna.

Icke underligt, om man blandar ihop väderstrecken, då man liksom vi ibland reste fram och tillbaka, hit och dit. Uppgiften om att Strathmore ligger väster om Calgary, hvilken förekom i min senaste artikel, berodde emellertid på ett rent skriffel, hvilket visserligen blef rättadt på korrekturet, men på grund af förbiseende jämte en del andra fel förblef okorrigeradt, då tidningen gick i press. Strathmore ligger som bekant österut från Calgary.

När vi på morgonen d. 22 augusti trädde ut från stationen i Moose Jaw, Sask., möttes vi af flygande fanor och klingande spel. Vi rätade på ryggarna och sågo viktiga ut, ty vi trodde naturligen, att man här liksom i Canora och Wetaskiwin mötte oss med stadens musikkår. Stora folkmassor voro församlade utanför stationen, men knappast någon ägnade oss uppmärksamhet, och vi fingo snart klart för oss, att det var för till kriget afresande soldater allt detta ställts till. I en stad på 30,000 invånare mottoges knappast ett sällskap skandinaviska tidningsmurflar af stadens halfva befolkning.

Vi voro emellertid lika nöjda för det, och under de få timmar, vi vistades i Moose Jaw, åtnjöto vi den största gästfrihet. Staden ville bjuda oss på frukost, men vårt tåg var så pass försenadt, att vi redan hunnit fylla våra magar på tåget. Vi företogo emellertid en automobiltur rundt staden. Denna gjorde på oss det bästa intryck med ganska stora kontorsbygnader och vackra fönsterutställningar i affärsdistrikten och trefliga hem i residensdistrikten. Mr. Martin Hansen från Aalesand fick här sin stora längtan att se ett bryggeri uppfylld. Jag tror äfven han smakade på ölet.

Af en händelse mötte jag på gatan mr Gustaf Loren, manager för Hansen Grain Co. i Winnipeg, hvilken i och för affärer vistats några veckor i Saskatchewan. På mr Forslunds vänliga inbjudan följde mr Loren på eftermiddagen med till Regina, och hade jag då tillfälle tala med honom om ett och annat. Han omtalade, att Hansen Grain Co. öppnat afdelningskontor i Saskatoon och Moose Jaw, och att dessa redan gjort en del affärer. Angående skörden sade han, att den på somliga platser blifvit totalt förstörd af torkan, och att den i Saskatchewan i sin helhet var under medelmåttan. Från denna provins brukar annars spannmålsleveransen vara mycket stor, och får man därför helt och hållet tillskrifva den intensiva torkan det dåliga resultatet i år.

I Moose Jaw sammanträffade jag äfven som hastigast med mr C. F. Jernberg, bror till mr. Verner Jernberg, hvilken är sättare vid Svenska Canada-Tidningen. Mr. Jernberg, som förut varit anställd vid poliskåren i Winnipeg, har nu anställning som ambulanschaufför i Moose Jaw.

Det regnade, när vi på kvällen anlände till Regina. Till följd häraf höllo vi oss ganska stilla under visitelsen där, tillbringande tiden på den fashionabla Assiniboia club, där vi hade nöjet sammanträffa med flera af stadens ledande män.

Under en kortare automobilfärd genom staden fingo vi tillfälle att förundra oss öfver, huru fort det går att bygga upp allting här i Canada. Som bekant härjades Regina för några år sedan af en häftig cyklon, som ödelade en stor del af staden. Intet tydde nu på denna förfärliga olycka. Nya, arkitektoniskt smakfulla hus hafva växt upp på ruinerna. Endast på ett ställe fanns ännu en liten tomt, där man kunde se lämningarna af ett hus, tom. Mannen, som körde vår automobil, omtalade, att han vid olyckstillfället icke var i staden, och att hans familj endast med knapp nöd undgått döden. Vid hemkomsten fann han sitt hem i spillror. Men han hade som alla andra byggt ett nytt hus, och ett vackert sådant, på den gamla grunden.

Under natten till söndagen d. 23 aug. fortsatte vårt tåg resan till Winnipeg, till hemmet. När vi på söndag morgon vaknade, voro vi redan inom Manitobas gränser. Solen lyste nu klar från en molnfri, djupblå himmel. Allt såg friskt och grönt ut efter regnet, och luften var genomskinligt klar och lätt att andas. Det var riktigt fint eftersommar-söndagsväder.

I den del af Manitoba, vi nu genomreste, syntes skörden icke hafva tagit så stor skada af torkan som i Saskatchewan. Det var väldiga sädesfält, som här ilade förbi, då man blickade ut genom kupeefönstret. På många ställen var säden redan skuren och stod i skylar. Trefliga, till synes välmående farmar var det häller ingen brist på, och gällde detta i synnerhet trakten kring Portage la Prairie. Här förekom äfven ett otal med änder i de små vassrika sjöarna. Denna sorts fågel hade vi sett i det oändliga under hela resan, och jag fruktar, en del af sällskapet blifvit lagbrytare, om de blott haft en bössa till hands. Änder få som bekant icke skjutas förrän d. 15 sept.

Efter middagen samlades vi alla i restaurationsvagnen. Å sällskapets vägnar öfverlämnades nu tacksamhetsadresser till mr. W. J. White och mr C. Rasmussen. Dessa voro mycket smakfullt utförda och försedda med nämnda herrars porträtt, hvilka tecknats af vår specielle tecknare, mr. Iwan Opffer från New York, exkursionens yngste. Messrs White och Rasmussen tackade synbart rörda och sade några afskedets ord, hvilka åtföljdes af kraftiga hurrarop. Prof. Holland talade därefter för mr J. Forslund, tackande honom för all den vänlighet, han visat tidningsmännen. Han sade, att äfven till mr Forslund skulle en tacksamhetsadress hafva öfverlämnats, men tiden hade icke tillåtit mr Opffer att utföra någon. Mr. Forslund svarade med några väl valda ord, hvarefter han själf hurrade på svenskt maneer.

Från automobilfärden i Wadena, Sask. Fotograf: Ingvar Olsen.

Snart skymtade Winnipeg i fjärran, och det blef nu ett allmänt afskedstagande. Löften om ömsesidiga besök och brefväxling gåfvos allmänt. Alla kände vi oss nog litet vemodiga till mods, ty många vänskapsband hade knutits under dessa fjorton oförgätliga dagar. Men så är världens gång: mötas och skiljas.

Det låg fäststämning öfver C. P. R. station, då vi stego af tåget i Winnipeg. Stora människomassor uppfyllde bangården, och musikkåren spelade fosterländska stycken. Icke häller denna gång var detta för oss utan för afresande soldater.

Ja, så var man då hemma igen, något trött kanske, men mer än nöjd med den härliga resan. Vännerna från Staterna, som ännu hade någon dags eller några dagars resa framför sig, sågo icke så litet afundsjuka ut, då vi Winnipegbor brådskande grepo vårt pick och pack och ursäktade oss med, att vi måste skynda hem till "kone og børn."

I ännu en artikel vill jag återkomma till denna exkursion genom västra Canada.

Nils F:son Brown.

SVÅR SJÖOLYCKA.

Fjorton människor omkomma i en kollision på St. Lawrence-floden.

Ångaren Lingan sammanstötte i fredags morse med regeringens ångare Montmagny vid Beaujeu Bank, nedanför Crane Island på St. Lawrence floden, 6 mil från Quebec. Montmagny blef därvid så svårt skadad, att den sjönk inom några minuter. Fjorton personer, elfva barn, två kvinnor och en man, omkommo.

De öfverlefvande upptogos af kolaren Potana och fördes till Grosse Isle. Regeringsångaren Alice beordrades att föra dem vidare till Quebec.

Montmagny var på väg från Quebec till St. Lawrence viken. Den hade ombord en last kol och provision för de trådlösa telegrafstationerna och signalstationerna utmed kusten.

Kaptenernas namn äro: Garbutt, Lingan, och Pouliot, Montmagny.

Kapten Garbutt säger: Vädret vid tiden för olyckan var klart och fint. Montmagny träffades på babords sida nära maskinrummet. Stöten måste hafva varit mycket kraftig, ty vattnet rusade in med förfärande hastighet, och det påstås, att fartyget sjönk fem minuter efter kollisionen. Den sjönk på 40 fots vatten och endast masttopparna synas öfver vattenytan.

Montmagny är en ångare på 1,269 ton och var bygd i Sorel 1909. Lingan mäter 2,602 ton, och den befann sig på väg från Sydney till Montreal med kol. Lingan blef äfven ganska svårt ramponerad och fördes till Louisedockan för att repareras.

De omkomna äro: Mrs. Joseph Richard, Quebec, 40 år, och sju barn; mrs. Joseph Lavellee, å Montmagny, 35 år, och fyra barn; Joseph Lachance, andre officer på Montmagny.

En undersökning kommer att hållas.

Fredsfördrag.

Fred mellan Förenta Staterna och Storbritannien, Frankrike, Spanien och Kina garanterades i tisdags f. v. genom undertecknande af fredsfördrag med dessa fyra länder i statsdepartementet i Washington.

Home Rule billen.

Från London meddelas, att parlamentet prorogerades till den 27 oktober förliden fredag. I öfverhuset tillkännagafs, att konung George undertecknat den irländska home rule billen. Den nya lagen träder emellertid icke i kraft, förrän kriget är öfver.

TYSKARNA PÅ RETRÄTT.

Tyskarna drifvas alltjämt tillbaka af de allierade, men kämpa de fortfarande på Frankrikes jord.

FREDSTANKAR I TYSKLAND?

Österrikarna kunna icke hålla stånd mot de framträngande ryssarna.

Den tyska framryckningslinjen i Frankrike är bruten och tyskarna hafva tvingats att på alla punkter draga sig tillbaka. Enligt engelska och franska telegram har denna tillbakagång på många platser gränsat till formlig flykt. Ett är säkert att Paris åtminstone för tillfället befriats från faran af belägring och att tyskarna förlorat sin segervisshet.

Det är tydligt att den hufvudsakliga orsaken till den tyska reträtten och tyskarnes omkullkastade planer framför Paris varit den tyska högra flygelns alltför hastiga uppmarsch och dess oförmåga att kunna hålla stånd tills den vänstra flygeln hann rycka fram bland de starka franska fästningarna i nordost.

Nyheten att den högra flygeln nådde staden Provins, 50 mil sydost om Paris, ger nyckeln till de tyska följande nederlagen. Denna uppmarsch skedde för fort. Tyskarna i nordost höllos i schack och de allierades oupphörliga hamrande på den högra flygeln tvingade denna att undvika totalt upprifvande genom en hastig reträtt. Samtidigt föll Paris garnison tyskarna i flanken och tillfogade sådan förödelse att fara var för handen om hela tyska invasionsarmeens omringande.

Denna lyckliga vändning i kriget skrifves ej ens af de allierade på dessas generalers sida utan man anser i London och Paris att ren krigslycka haft sitt finger med i spelet. Det var en tysk blunder, denna segerdruckna frammarsch af general von Klucks styrka, och nu måste tyskarna totalt ändra sin plan och antingen fortsätta reträtten till tyska gränsen genom Luxemburg eller rundt Verdun väga ett slag mot en öfvermäktig och segerdrucken fiende. Lyckas tyskarne taga alla forten rundt Verdun och ockupera linjen till Toul kunna de kanhända öppna vägen genom Lorraine och därigenom sätta kejsarens upprifna kolonner i stånd att från öster erhålla nödiga förstärkningar och proviant. Den närmaste kommunikationsleden till tyskarnes operationsbas i Frankrike leder genom Verdun.

Telegrafiska meddelanden gifva vid handen, att blodiga strider i dagarna utkämpas mellan de allierade och tyskarna, men huruvida dessa äro af någon afgörande betydelse, är icke godt att säga.

Österrikarna synas fortfarande lida förfärliga nederlag mot ryssarna, och det är fara värdt, att vägen till Wien snart står öppen för de ryska hordorna. Tyska trupper lära dock ha vunnit en del segrar öfver ryssarna.

Torsdagen den 17 september.

Det har tillkännagifvits, att en andra och tredje kontingent komma att sändas till England från Canada. Därtill uttages först och främst män, som redan äro i Valcartier.

Femton tusen man sköto på skjutbanorna i Valcartier i går, och männen från västern visade sig åter vara de bästa skyttarna.

Den brittiska ambassadören i Wien har visat, att underhandlingarna mellan Österrike och Ryssland angående Serbien sågo ganska lofvande ut, när Tyskland kom in och yrkade på krig.

Tyskar och allierade stå åter mot hvarandra på en lång, sig lätt böjande linje, gående från Noyon i väster till Argonne-skogarna i öster och därifrån tvärs öfver Meuse i sydost i riktning mot de tyska fästningarna vid Metz, ett afstånd på nära tvåhundra mil.

Eftertruppsfäktningar ha utkämpats under de två senaste dagarna. Tyskarna hafva stridit för hvarje tum, tills deras armeer åter skulle komma i linje för att motstå de allierade. Alla rapporter gifva vid handen, att dessa aktioner varit blodiga, men de anses vara af mindre betydelse i jämförelse med den stora slaktningen vid Marne och det nya slag, som nu hotar.

Angående de närvarande operationerna äro de officiella meddelandena från den franska regeringen mycket magra. Hufvudkvarteren vid fronten ha icke sändt till Paris några nya detaljer i det senaste slaget, och myndigheterna i Paris draga inga slutsatser, åtminstone som publiceras, om händelserna på krigsskådeplatsen i det slag, som varade flera dagar. Det uppgifves emellertid, att de allierade icke försvagats på någon punkt.

Den brittiska officiella pressbyrån uppgifver från rysk källa, att den österrikiska armeens nederlag i Galizien nu är fullständigt. Det beräknas, att österikarna förlorat 250,000 man i döda och sårade, och att 100,000 man och 400 kanoner tagits. I detta meddelande märkes, att tyskarnas ansträngningar att rädda den österrikiska armeen misslyckats, och tyskarna uppgifvas hafva gjort stora förluster.

Den ryske generalen Rennenkampf, som leder operationerna i östpreussen, har nyligen befunnit sig i en farlig ställning och har dragit sig tillbaka till ryska fästningar på den ryska gränsen. Tyskarna under general von Hindenburg hafva förföljt honom och hoppas kunna tilldela ryssarna ett förkrossande slag, innan de bli förstärkta.

Premier Asquith meddelade i går, att den brittiska armeens indiska trupper äro på väg till krigsskådeplatsen. Det förmodas, att de uppgå till 70,000 man.

Den belgiska deputation, som hade i uppdrag att till president Wilson öfverlämna resultatet af den kungliga belgiska kommissionens undersökning angående tyskarnas framfart i Belgien, mottogs i går af presidenten, som svarade dem, att han ämnade undersöka saken, men f. ö. icke f. t. kunde yttra sig om saken. Presidenten tillade, att han hoppades, att kriget snart skulle vara slut.

Fredagen den 18 september.

Ehuru inga direkta rapporter kommit från slagfältet i norra Frankrike, är det tydligt från de magra underrättelserna från andra källor, att de allierade styrkorna och de tyska armeerna åter uppställts till en strid, som sannolikt kommer att vara flera dagar.

Tyskarna inneha en god ställning och äro väl förskansade, och både engelsmän och fransmän söka att förbättra den fördelaktiga ställning, som de erhöllo genom tyskarnes reträtt bortom floden Aisne och till kullarna norr om Rheims.

Det officiella meddelande, som utfärdats i Paris, säger blott, att det icke inträdt några förändringar i situationen.

Att tyskarna äro starka och hafva mycket artilleri bakom sig, medgifves af de franska myndigheterna. De hafva äfven företagit flera attacker under de två senaste dagarna.

Angående de senaste operationerna säger den brittiska krigsbyrån intet, men en officiell redogörelse för den brittiska armeens operationer under perioden från den 10 till den 13 september har utgifvits af den officiella pressbyrån. Af denna framgår, att trots det de brittiska trupperna haft hårda strider att utkämpa, hafva de ryckt framåt tillsammans med de franska genom ett territorium, som genomskäres af många floder och erbjöd många hinder för frammarsch.

Tyska officiella meddelanden från Berlin öfver London mäla, att de tyska styrbara luftskeppen visat sig fylla alla förväntningar, att intet af dem blifvit förstördt eller tillfångataget, ehuru några af dem blifvit skadade, och att subskriptionen till det tyska krigslånet gått utmärkt.

I Galizien och Ostpreussen fortsätta österrikare, tyskar och ryssar sin oafbrutna kamp. Några senare detaljer äro icke kända.

Det är möjligt, att den första kontingenten lämnar Valcartier i midten af nästa vecka, sedan härtigen af Connaught åter mönstrat trupperna. Det påstås, att general Alderson får kommandot öfver denna styrka.

Det påstås, att kapten Bertram Stewart, som tagits tillfånga af tyskarna som spion och efteråt lösgifvits af kejsaren, blifvit dödad.

Från Milano meddelas, att den österrikiske kejsaren är villig att sluta fred med Ryssland genom att göra eftergifter till Serbien och att lämna makterna fria händer att öfvereuskomma om fred med Tyskland.

Köln, Duisberg och Wesels hafva beredts på ett anfall.

Från London telegraferas idag, att ett Central News telegram från Kristiania säger, att AftenPosten därstädes samma dag publicerat ett telegram från Berlin, som gått igenom den tyska censuren, och hvilket måler, att möjligheterna till fred skulle diskuteras vid en konferens, som snart skall hållas i Washington.

Daily News i London meddelar, att den är i tillfälle att meddela att bestämda rörelser i riktning mot fred göras i Förenta Staterna, och att dessa inspirerats från högsta ort i Tyskland.

Lördagen den 19 september.

Att ett afbrott inträffat i fäktningarna mellan de allierade och tyskarna i Frankrike, var det viktigaste meddelande, som utgars i går kväll af den officiella pressbyrån. Detta meddelande kom från den franska krigsbyrån, som tillade, att ingen förändring inträdt i den allmänna situationen, utom att de allierade fortsatt sitt framträngande på den vänstra flygeln.

Den brittiska officiella pressbyrån säger, att ställningen i striden kvarstår 3,000,000 deltager, icke förändrats synnerligen. Intet meddelande kom från Berlin.

Från Petrograd (St. Petersburg) meddelas, att den ryske generalen Kennekampf förliden torsdag stoppat tyskarnas offensiva rörelser, och att tyskarna på flera punkter retirerade och intogo nya positioner. Angående kriget i Galizien uppgifves, att österrikarna fortfarande förföljes.

Den brittiska krigsbyrån har utgifvit en ny lista på de brittiska förlusterna. Däri förekomma namn på tolf officerare, som dödats, och 34, som blifvit sårade. Bland de senare befinner sig col. H. C. Lowther af skottska gardet, f. d. sekreterare hos härtigen af Connaught.

Storbritannien har mottagit fredsförslag från Tyskland och österrike, enligt ett telegram till Sir Cecil Spring-Rise, brittisk ambassadör i Washington, från Sir Edward Grey. Samtidigt meddelas från Hvita huset, att president Wilson öfvergifvit tanken på att söka medla fred, och att han beslutat att vänta på, att någon af de krigförande makterna uttrycker bestämda fredsvillkor. Han ansåg, att ett dylikt tillvägagångssätt bäst passar Amerikas neutralitet.

Ontario föreslår att gifva domarna makt att skydda gäldenärer mot hård behandling under en partiell moratorielag, och Saskatchewans attorney-general förklarar, att proklamationen under provinsbillen endast gäller sådana, som tjäna i armeen.

Frankrike vill icke veta af en tidig fred, som endast skulle gifva tyskarna andrum att förbereda sig på ett krig värre än det närvarande.

Måndagen den 21 september.

Rapporterna om den stora drabbningen i norra Frankrike mellan de allierade och tyskarna divergera. Somliga säga, att en synnerligen häftig strid pågår, medan andra tala om de väldiga truppmassor, som ligga i öfversvämmade förskansningar och befinna sig i ett synnerligen medtaget tillstånd.

Från Berlin meddelas officiellt, att de allierade blifvit tvungna att intaga befästade försvarsställningar, och att resultatet af tyskarnas anfall är mycket dåligt.

Ett intressant meddelande har utgifvits af det brittiska amiralitetet angående brittiska framgångar och förluster i olika vatten. Den brittiska handelskryssaren Carmania har sänkt en tysk handelskryssare, antagligen Cap Trafalger eller Berlin vid Sydamerikas kust. Men den tyska kryssaren Königsberg har fullständigt förstört den brittiska kryssaren Pegasus i Zanzibars hamn, hvarvid 25 man dödades och 75 sårades. Den tyska kryssaren Emden har sänkt sex brittiska handelsångare i Bengaliska viken.

Under striderna kring Reihms har denna stads ryktbara katedral blifvit förstörd. Denna katedral bygdes under trettonde århundradet och var en af de vackraste bygnader i världen.

Italien har nu, enligt senaste rapporter, mer än en half miljon man under vapen.

Ett officiellt meddelande från Petrograd säger, att ryssarna bombardera den starka österrikiska fästningen Przemysl. Det mäler äfven, att österrikarne slagits tillbaka med stora förluster nära Baranow och Ranichow i Galizien.

Pariserkorrespondenten till Times säger, att de allierades manövrar gå ut på att rikta ett kraftigt slag mot den högra tyska flygeln.

Många tyska krigsfångar hafva förts till Paris, och brittiska officerare från fronten säga, att de allierades framgångar varit större än rapporterna gifva vid handen.

En ung sjöofficer lyckades tillfångataga tyska reservister ombord på Montserrat genom kryssaren Glory, som förde dem till Halifax. Officeren tillfångatogs af tyskarna, medan han meddelade nyheten till kryssaren.

Mobilisering äger i dag rum i Valcartier i stället för manövrar. Armeen där har nu för sista gången inspekterats af härtigen af Connaught. Endast en del bajonetter fattas.

Tisdagen den 22 september.

Striden mellan tyskarna och de allierade styrkorna på stridslinjen i Frankrike, som sträcker sig från Noyon i väster till Verdun, har enligt den franska krigsbyrån blifvit mindre häftig.

Fransmännen rapportera, att de ryckt fram i territoriet mellan Rheims och Argonne-skogen. På vänstra flygeln hafva de nått höjderna vid Lassigny. Britterna stå i linje med fransmännen här. De hafva farit mycket illa och förlorat många officerare.

Tyske kejsaren har tagit upp kvarter i Luxemburg, enligt ett Parisertelegram. För att skydda sig mot eventuella franska aviatörer, är en tysk skvadron flygare ständigt redo.

Ett telegram från Vladivostok säger, att japanska aeroplan med bomber förstört två viktiga fort vid Tsing Tau i det tyska protektoratet Kaiu-

(Forts. å sid. 5.)

SENASTE SVERIGE-POST.

Drunkningsolycka. — I fädernejorden. — Ett ruskigt drama. — Starbäck vill icke.

— Den 29 aug. inträffade i Karlskrona skärgård en olyckshändelse, som kostade fyra människor lifvet. Fyra varfspoliskonstaplar hade på e. m. begifvit sig ut i en segelbåt. Då de på kvällen skulle återvända hem, kantrade båten af okänd anledning, hvarvid alla kommo i vattnet och gingo till botten. Under draggningar fann man liken efter två af de omkomna, nämligen J. A. Svensson och H. A. Berg. De båda andra, N. E. Brun och P. M. Moreen, ha ännu ej anträffats.

— D. 30 aug. jordades å Hälsingborgs nya kyrkogård stoftet efter den i Persien bortgångne svenske läkaren vid persiska gendarmeriet d:r Fritz Rönne. Stoftet hade tidigare krematoriebehandlats.

— Lektor Karl Starbäck har i Gäflepressen offentliggjort följande förklaring: På förekommen anledning får jag härmed bestämt anhålla att icke komma ifråga vid nu förestående val till Andra kammaren.

— Härom natten utspelades i norra gångbanan af Nya Alleen i Göteborg, ett ruskigt drama. Personer, som uppehållit sig i Alleen, hade iakttagit en man och en kvinna, sittande på en soffa vid norra gångbanan, inbegripna i någon ordväxling. Det föreföll som om mannen ansåg sig på något sätt förorättad. Plötsligt sprang mannen upp från bänken, drog fram en revolver och sköt två tätt på hvarandra följande skott mot kvinnan. Blödande efter ett skott i vänstra kinden sprang kvinnan ut i alleens gångbana och ropade på hjälp, medan mannen fortsatte att skjuta, nu riktande skotten mot sig själf. Han träffades af ett skott, som gick in vid högra sidan af hakan. Patrullerande poliskonstapel kom till, och både mannen och kvinnan fördes till sjukhus. Båda äro utom all fara. Mannens namn är Karl Walkemar Ek, född 1877 och till yrket steward. Den skadade kvinnans fullständiga namn är Anna Josefina Henrietta Johansson. Händelsen är fortfarande höljd i dunkel. Polisundersökningen, som öfverlämnats till detektiva polisen, torde emellertid snart bringa klarhet i saken.

— Sedan San Francisco-utställningen uppskjutits och en mängd af utställningsföremålen sålunda icke behöfva sändas dit, har man börjat arbeta för förverkligandet af planen om en baltisk sommar i Malmö under nästa år.

— Med anledning af häradshöfding Karl Staaffs anmälan till justitiekanslärsämbetet mot vissa personer för beskyllningar mot honom i egenskap af regeringens chef att ha tagit mutor af främmande makt har J. K. genom resp. länsstyrelser infordrat förklaring från ifrågavarande personer.

— Ett sorgligt drama utspelades d. 3 sept. i Hagen i närheten af Göteborg, därvid en 28-årig fru Persvik i plötsligt påkommen sinnesförvirring kväfde sitt barn, en 16 månader gammal flicka och därpå berofvade sig själf lifvet.

Till Sydpolen.

Sir Ernest Shackleton och medlemmar af hans antarktiska expedition afreste i fredags från London i två afdelningar till Sydpolens regioner.

Utrymmer Vera Cruz.

I onsdags meddelades från Washington, att president Wilson utfärdat en order om utrymmandet af Vera Cruz, som af amerikanska trupper hållits besatt sedan i april. Anledningen är dels att general Carranza uttalat en önskan i nämnda riktning, emedan mexikanska folket skulle känna det förödmjukande att ha amerikanska trupper i landet, dels anser presidenten inte längre något behof föreligga för truppernas bibehållande där.

Stormens offer.

Närmare 80 män, kvinnor och barn, passagerare och besättning på tremastade skonaren Francis H. Leggett, omkommo i lördags, då Leggett slogs i stycken under en mycket häftig storm 60 mil nedanför Columbia flodens mynning. Två män upptogos af en förbigående passagerareångare och fördes till Astoria och Portland. De omtalade, att kapten J. Jensen från San Francisco, som för sex månader sedan förlorade sitt eget fartyg och i fyra månader varit afstängd på en obebodd ö, i farans stund tog befälet öfver det sjunkande fartyget och uppförde sig som en hjälte. Han omkom äfven. Legget var en ångare på 1,606 ton, och kaptenens namn var Charles Moro.

En arfshistoria.

Söner till en svensk, som gift sig med en indianska, förlora betydande egendom.

En invecklad historia.

SÖNERNA FORTSATTA SITT VILDMARKSLIF.

Ehuru bröderna John och Rudolf Olson, två svenska halfblodsindianer, som äro bosatta på Brokenhead reservationen nära Selkirk, Man., där de förtjäna sitt uppehälle med jakt och fiske, äro naturliga arfvingar till egendom värd $150,000, komma de icke att få en cent. De sålde sin rätt till egendomen till bagaren A. G. McLeod i Selkirk och Andrew Ecklund, en fastighetsmäklare i Winnipeg, och en annan man från Nebraska för en relativt liten summa. De, som köpte rättigheten, kifvas nu om huru egendomen skall disponeras, och saken kommer snart upp inför domstol i Hastings, Neb. Egendomen efterlämnades af bröderna Olsons fader, som bodde på St. Peter reservationen från 1863 till 1870.

År 1860 lämnade en man vid namn John Olson i hast Förenta Staterna på grund af ett brott, som han begått, och kom till Selkirk, som då var vildmark. Han var skomakare till yrket. Han slog sig ned på St. Peters reservation, och ett år senare gifte han sig med en indianska. I detta äktenskap fick han två söner, John och Rudolf. 1870 försvann han från platsen, sedan han förklarat sig vara trött på lifvet i vildmarken.

Förliden fredag befann sig Frederick P. Olmstead, en f. d. kongressman från Nebraska och "district attorney" i Hastings, i Winnipeg för att tala vid de båda sönerna. Han omtalade, att för något öfver ett år sedan afled i Hastings en skomakare vid namn O'Conner. Han hade bott i staden i 30 år, och egendom, som han skaffat sig, då den nästan var alldeles värdelös, är nu värd c:a $150,000. Man hade icke kunnat finna något testamente. Staten grep in för att taga hand om egendomen, och man upptäckte, att han kom från Winnipeg och var identisk med Olson, som gift sig med en indianska i Selkirk.

Mer än hundra personer, som fikade efter egendomen, presenterade sig som släktingar och arfvingar till den aflidne. En man, en verklig brorson, reste till Winnipeg och köpte ut de båda sönerna, gifvande dem $100 hvar jämte löfte om $1,000 inom 30 år. Det var genom detta besök, som staten upptäckte att de båda sönerna existerade.

Man satte sig i förbindelse med advokater i Winnipeg och man fann, att A. G. McLeod i Selkirk och Andrew Ecklund i Winnipeg äfven köpt rätten till egendomen från sönerna för ett bättre pris, än den första köparen gifvit. Sönerna voro tydligen alldeles utan medel, ty de hade sålt sina rättigheter icke blott en gång, utan två. Saken är emellertid något invecklad, och det är icke alldeles klart, hvilken af köparna, som har den största rätten till egendomen.

De i saken inträsserade personerna hafva engagerat advokater, som skola öfvervaka deras inträssen, och de andra köparna hafva tagit sådana mått och steg, att intet kan göras med egendomen, innan domstol afgjort saken. Mr. Olmstead kom till Winnipeg i fredags för att söka lösa problemet, o. han samtalade med en hel del folk både där och i Selkirk. Han besökte äfven bröderna Olson. Mr. Olmstead hade med sig fotografi af ett testamente, som gjorde den förut omtalade brorsonen till arfvinge, och hvilket denna skulle hafva funnit kort efter det saken började uppmärksammas. Han hade äfven med sig fotografier af bref, skrifna af O'Connor, och namnteckningen under dessa och på testamentet öfverensstämma icke. Man misstänker sålunda att testamentet är förfalskadt.

Mr. Olmstead ville icke upplysa om, hvilka underrättelser han erhållit, då han i lördags morse återvände till Nebraska. Man tror emellertid, att saken inom kort skall komma upp inför domstol i Hastings eller Lincoln, Nebraska.

Under tiden fortsätta de två naturliga arfvingarna till $150,000 sitt vildmarkslif på reservationen, och komma de i vinter att fånga allehanda pälsbärande djur med de nya snaror, de köpt för sina $100.

En kort session.

Manitobas legislatur, som sammanträdde i tisdags f. v. i och för krigssession, afslutade redan i fredags eftermiddag sitt arbete. Bl. a. beslutades, att regeringen bemyndigas att låna $2,000,000, som skola användas till offentliga bygnader, hvilka redan börjat uppföras, eller närmare bestämt till att fortsätta arbetet på parlamentsbygnaderna och rådhuset. Real property billens kontenta, som antogs, är, att farmar, som äro under odling, hem och tomter afsedda att bygga hem på kunna icke fråntagas den insolvente förrän om sex månader. Om kriget skulle sluta före denna tid, kan emellertid denna förordning annulleras.